एन्. सि. डागा

बनाम

इन्दर मोहन सिंह राणा

डिसेम्बर 5, 2002

[सयद शाह महम्मद कादरी एवं अरिजित पशायत न्यायाधीशद्वय]

दिल्ली भड़ा नियन्त्रण अधिनियम, 1958 - धारा 14 (1) प्राबधान (e), 25B - यथार्थ आवश्यकता आधाररे बेदखल आवेदन - प्रतिरक्षा पाइँ अनुमति - भड़ा नियन्त्रणकारीङ्क प्रतिरक्षा पाइँ अनुमतिर प्रत्याख्यान एवं बेदखल आदेश पारित करिबा - उच्च न्यायालय एहाकु समर्थन करिछन्ति - आवेदन - दुइ दशन्धिरु अधिक समय धरि बाणिज्यिक कार्य्यकलाप करुथिबा भड़ाटिआङ्क आवेदन प्रथम थर पाइँ उपस्थापित होइथिला, तेणु सम्मति उपलक्षित होइथिला - राय दिआगला ये : येहेतु बेदखल आदेशर कार्य्यकारिता एवं उपलक्षित सम्मति सम्पर्करे निर्दिष्ट आभिमुख्यर अनुपस्थितिरे दखल निआयाइछि, तेणु सविशेषरे यिबार आवश्यकता नाहिँ।

उत्तरदाता-जमिदार यथार्थ आवश्यकता आधाररे बेदखल आवेदन दाखल करिथिले। आवेदनकारी-भड़ाटिआ प्रतिरक्षा पाइँ अनुमति मञ्जुर पाइँ आवेदन दाखल करिथिले। एहा युक्ति करायाइथिला ये पक्षमानङ्क मध्यरे घरमालिक एवं भड़ाटिआङ्क मध्यरे कौणसि सम्पर्क नथिला एवं येकौणसि परिस्थितिरे आवासिक/बाणिज्यिक उद्देश्यरे परिसरकु भड़ा दिआयाइथिला। भड़ा नियन्त्रक मत देइथिले ये आवेदनकारी घरमालिक एवं परिसरर मालिक थिले बोलि प्रमाणित करिबा पाइँ प्रथम दृष्टिगत प्रसङ्ग थिला; पट्टा चुक्तिरे दर्शायाइ नथिला ये घरटि आवासिक एवं बाणिज्यिक उद्देश्यरे भड़ा दिआयाइथिला, अपरपक्षरे एहा आवश्यक आनुष्ठानिकता पालन करायिबा परे व्यवसायिक उद्देश्यरे परिसर व्यवहार करिबार विकल्प उपलब्धताकु सूचित करिथिला; एवं भडाटिआ प्रतिरक्षा पाइँ अनुमति मञ्जुर पाइँ एक मामला प्रस्तुत करिबारे बिफल होइथिले। भडा नियन्त्रक बेदखल आदेश पारित करिथिले। क्षुब्ध भडाटिआ पुनरीक्षण आवेदन दाखल करिथिले। उच्च न्यायालय राय

ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଘରର ବାଣିଜ୍ୟିକ ବ୍ୟବହାର ସମ୍ପର୍କରେ ଆବେଦନକୁ ସମର୍ଥନ କରିବା ପାଇଁ ଭଡାଟିଆ କୌଣସି ଦସ୍ତାବିଜ ଦାଖଲ କରି ନାହାଁନ୍ତି ଏବଂ ଭଡାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ପ୍ରାଥମିକ ଦୃଷ୍ଟିଗତ ମାମଲା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇ ନାହିଁ ଏବଂ ପୁନରୀକ୍ଷଣକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଛନ୍ତି ।

ଆବେଦନକାରୀ ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ପଟ୍ଟା ଚୁକ୍ତିନାମାର ସାଧାରଣ ପଠନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରେ ଯେ ଭଡାଘରଟି ଆବାସିକ ଏବଂ ବାଣିଜ୍ୟିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ଭଡ଼ା ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହାକୁ ଅନୁମତି ଦେବା କିମ୍ବା ମାନ କରିବାର କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ଶପଥପାଠ ଆଧାରରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରାଯିବ; ଏବଂ ଯଦିଓ ଯୁକ୍ତି ପାଇଁ ଏହା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଏ ଯେ ପଟ୍ଟା ଚୁକ୍ତିନାମା ବାଣିଜ୍ୟିକ ବ୍ୟବହାରକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ମାମଲା ସୃଷ୍ଟି କରିନାହିଁ, ତଥାପି ଦୁଇ ଦଶନ୍ଧିରୁ ଅଧିକ ସମୟ ଧରି ଭଡ଼ାଟିଆ ଭଡ଼ାଘର ପରିସରରେ ବାଣିଜ୍ୟିକ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଚଳାଇଥିବା ତଥ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ସମ୍ମତିର ଏକ ମାମଲା ସୃଷ୍ଟି କରିଛି ।

ଉତ୍ତରଦାତା-ଜମିମାଲିକ ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ଭଡାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପଟ୍ଟା ବିଲେଖ ଏବଂ ନିହିତ ସମ୍ମତିର ଆବେଦନକୁ କେନ୍ଦ୍ର କରି ନିର୍ମିତ ସମଗ୍ର ମାମଲା ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଉଠାଯାଇଥିଲା । ଏହା ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯେକୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା ଅନୁଯାୟୀ ଦଖଲ ନିଆଯାଇଥିବାରୁ ମାମଲା ନିଷ୍ଫଳ ହୋଇଯାଇଛି ।

ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରି, ନ୍ୟାୟାଳୟ

ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ ଯେ :ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ, ବେଦଖଲିକୁ ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନକାରୀ ଆଦେଶର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା ଉପରେ ଦଖଲ ନିଆଯାଇଥିବା ସ୍ୱୀକୃତ ସ୍ଥିତି ଏବଂ ନିହିତ ସମ୍ମତି ସମ୍ପର୍କରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଆଭିମୁଖ୍ୟର ଅନୁପସ୍ଥିତିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ତଥାପି, ସୂକ୍ଷ୍ମ ସବିଶେଷରେ ଯିବା ଏବଂ ଆଇନଗତ ସ୍ଥିତିର ପୃଷ୍ଠଭୂମିରେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀଙ୍କ ସ୍ଥିତି ଯାଞ୍ଚ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ କାରଣ ଏହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶିକ୍ଷାଗତ ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିବା ସହିତ ସମାନ ହେବ ।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲୀୟ ଅଧିକାରିତା :ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 8131/2002 ।

2001 ମସିହାର ସି.ଆର୍.ସଂଖ୍ୟା 12ରେ ଦିଲ୍ଲୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 7.9.2001 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ଏହି ଆବେଦନ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଯଶପାଲ ସିଂହ, କେ. ସି. ଦିୱାନ ଏବଂ ସୁଶ୍ରୀ ସି. କେ. ସୁଚରିତା।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁସଲମାନ ଖୁର୍ସିଦ, ବିବେକ ସିଂହ ଏବଂ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ସିଂହ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା

ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ଅରିଜିତ ପଶାୟତ, ଅନୁମତି ମଞ୍ଜୁର କରାଗଲା।

ଏହି ଆବେଦନରେ ଦିଲ୍ଲୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟକୁ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଛି ଯେଉଁଥିରେ ଦିଲ୍ଲୀର ଅତିରିକ୍ତ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକ, (ସଂକ୍ଷେପରେ 'ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକ') ଦିଲ୍ଲୀ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ, 1958 (ଏହାପରଠାରୁ 'ଆଇନ' ଭାବରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି) ଅନୁଯାୟୀ ଏକ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରିବା ପାଇଁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଅନୁମତିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରି ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ସମର୍ଥନ କରାଯାଇଛି।

ତଥ୍ୟଗତ ଦିଗଗୁଡ଼ିକର ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ସନ୍ଦର୍ଭ ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ। ଉତ୍ତରଦାତା-ଜମିମାଲିକ ଅନେକ ଆଧାରରେ ବେଦଖଲ ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ; ମୁଖ୍ୟତଃ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଆବଶ୍ୟକତା ଆଧାରରେ। ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଆବେଦନକାରୀ-ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 25-B ଅନୁଯାୟୀ ଆଇନର ଧାରା 14 (1), ପ୍ରାବଧାନ (e) ଅନୁଯାୟୀ ଦାୟର ଉକ୍ତ ବେଦଖଲ ଆବେଦନକୁ ପ୍ରତିବାଦ କରିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ ଆବେଦନ କରାଯାଇଥିଲା । 10.9.1999 ରେ ଘରମାଲିକ ଏକ ବେଦଖଲ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଯାହା ଅଭିଯୋଗ ହୋଇଥିଲା ଯେ ସେ ତାଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ପରିସର ଚାହୁଁଥିଲେ, କାରଣ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଉପଲବ୍ଧ ଆବାସ ଉପଯୁକ୍ତ ନୁହେଁ ଏବଂ ତାଙ୍କର ଦିଲ୍ଲୀରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସମ୍ପତ୍ତି ନାହିଁ। ଭଡ଼ାଟିଆ ଅନେକ ଆଧାରରେ ବେଦଖଲ ଆବେଦନକୁ ବିରୋଧ କରିଥିଲେ। ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଘରମାଲିକ ଏବଂ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ, ଏବଂ ଯେକୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ 1 ସେପ୍ଟେମ୍ବର, 1971 ରେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ପାଦିତ ପଟ୍ଟା ଚୁକ୍ତିନାମାରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ପରିସରକୁ ଆବାସିକ/ବାଣିଜ୍ୟିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଭଡ଼ା ଦିଆଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ତେଣୁ, ସେ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ପାଇଁ ଅନୁମତି ମଞ୍ଜୁର ପାଇବାକୁ ହକଦାର ।

ଏହାବ୍ୟତୀତ, ଏହା ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ ଆବେଦନଟି ଦୁରାଭିସନ୍ଧି ଏବଂ ଆଇନ ପ୍ରକ୍ରିୟାର ଅପବ୍ୟବହାର ଥିଲା, ଯାହାକୁ ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ ଦ୍ୱାରା ବାଧିତ ହୋଇଥିଲା କାରଣ ପୂର୍ବ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ଶ୍ରୀମତୀ ତେଜିନ୍ଦର କୌର ରାଣାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯଥାର୍ଥ ଆବଶ୍ୟକତା ଆଧାରରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଘରମାଲିକଙ୍କ ମାଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ଅନ୍ୟ ଏକ ଆବେଦନ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ଘରମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିରକ୍ଷା ପାଇଁ ଅନୁମତି ମଞ୍ଜୁର ପାଇଁ ଆବେଦନର ଉତ୍ତର ଦିଆଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଠାରେ ସେ ଅଭିଯୋଗଗୁଡ଼ିକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ, ଯଦିଓ ସେ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଯେ ପୂର୍ବ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା । ତଥାପି, ଏହା ଯୁକ୍ତି ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟର ନୀତି ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନୁହେଁ, ଏବଂ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଯଥାର୍ଥ ଆବଶ୍ୟକତା ଆଧାରରେ ବହିଷ୍କାର ପାଇଁ ନୂତନ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିବାରେ କୌଣସି ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ନାହିଁ । ଭଡାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାଲଟା ଜବାବ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା । ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକ କହିଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଘରମାଲିକ ଏବଂ ପରିସରର ମାଲିକ ଥିଲେ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇବା ପାଇଁ ପ୍ରଥମ ଦୃଷ୍ଟିଗତ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଥିଲା । ବ୍ୟବସାୟିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଘରମାଲିକକୁ ଭଡ଼ା ଦିଆଯାଇଥିଲା ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ଆବେଦନ ଉପରେ ଆଗତ ହୋଇ ଏହା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ପଟ୍ଟା ଚୁକ୍ତିର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 7 ଯାହା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରାଯାଇଥିଲା ତାହା ଦର୍ଶାଇ ନଥିଲା ଯେ ଘରମାଲିକ ଏବଂ ବାଣିଜ୍ୟିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ଭଡ଼ା ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଅପରପକ୍ଷେ, ଉକ୍ତ ଅନୁଚ୍ଛେଦଟି ଯାହା ସୂଚିତ କରିଥିଲା ତାହା ହେଉଛି ଆବଶ୍ୟକୀୟ ଔପଚାରିକତା ପାଳନ କରାଯିବା ପରେ ବ୍ୟବସାୟିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପରିସରକୁ ବ୍ୟବହାର କରିବାର ବିକଳ୍ପର ଉପଲବ୍ଧତା । ଏହା ରାୟ ଦିଆଗଲା ଯେ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ପାଇଁ ଅନୁମତି ମଞ୍ଜୁର ହେବା ପୂର୍ବରୁ, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଦର୍ଶାଇବାକୁ ପଡିବ ଯେ କିଛି ବିଚାରଯୋଗ୍ୟ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଯାହା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବେଦଖଲର ଆଦେଶ ପାଇବାରୁ ବଞ୍ଚିତ କରିଥିଲା ଏବଂ ସେହି ସମୟରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦେବାର ଅଧିକାର ଦେଇଥିଲା । ପ୍ରଥମତଃ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରଥମ ଦୃଷ୍ଟିଗତ ଦାୟିତ୍ୱ ଏବଂ ଯଦି ସେ ବିଫଳ ହୁଅନ୍ତି, ତେବେ ବେଦଖଲ ଅନୁସରଣ ହୁଏ । ଉତ୍ତରଦାତା ପ୍ରତିରକ୍ଷା ପାଇଁ ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ ଏକ ମାମଲା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି । ତଦନୁସାରେ, ଆଇନର ଧାରା 14 (1) (e) ଅନୁଯାୟୀ ବେଦଖଲି ଆଦେଶ ପାରିତ କରାଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 14 (7) ଅନୁଯାୟୀ ଛଅ ମାସ ସମାପ୍ତ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଆବେଦନକାରୀ ବେଦଖଲ ଆଦେଶ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାକୁ ହକଦାର ହେବେ ନାହିଁ । ଦିଲ୍ଲୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ମଧ୍ୟରେ, ଏହା

ମଧ୍ୟ ପରିଲକ୍ଷିତ ହୋଇଥିଲା ଯେ ଭଡାଟିଆ ପରିସରର ବାଣିଜ୍ୟିକ ବ୍ୟବହାର ସମ୍ପର୍କରେ ଆବେଦନକୁ ସମର୍ଥନ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ଦସ୍ତାବିଜ ଦାଖଲ କରିନଥିଲେ । ଏହା ମଧ୍ୟ ରାୟ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ ଭଡାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ପ୍ରଥମ ଦୃଷ୍ଟିଗତ ମାମଲା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇ ନାହିଁ।

ଆବେଦନର ସମର୍ଥନରେ, ବିଜ୍ଞ ବରିଷ୍ଠ ଅଧିବକ୍ତା ଶ୍ରୀ ଯଶପାଲ ସିଂ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ଯେ ପଟ୍ଟା ଚୁକ୍ତିନାମାର ଖଣ୍ଡ 7 ର ସାଧାରଣ ପଠନ ସ୍ଥିତି ସ୍ପଷ୍ଟ କରେ ଯେ ପରିସରକୁ ଆବାସିକ ଏବଂ ବାଣିଜ୍ୟିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ଭଡ଼ା ଦିଆଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ତେଣୁ, ନିମ୍ନ ନ୍ୟାୟାଳୟଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା ପାଇଁ ଅନୁମତିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିବାରେ ଯଥାର୍ଥ ନୁହନ୍ତି । ଏହାକୁ ମଞ୍ଜୁର କରିବା କିମ୍ବା ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିବାର ଅଧିକାର ଭଡାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ଶପଥପାଠ ଆଧାରରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରାଯିବ । ଯଦିଓ ଯୁକ୍ତି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏହା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଏ ଯେ ଖଣ୍ଡ (7) ବାଣିଜ୍ୟିକ ଉପଭୋକ୍ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ମାମଲା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିନଥିଲା, ତଥାପି ଦୁଇ ଦଶନ୍ଧିରୁ ଅଧିକ ସମୟ ଧରି ଭଡାଟିଆ ଭଡା ଘରେ ବାଣିଜ୍ୟିକ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଚଳାଇବା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ସମ୍ମତିର ମାମଲାକୁ ଦର୍ଶାଉଥିଲା ।

ଏହାର ଉତ୍ତରରେ, ଉତ୍ତରଦାତା-ଘରମାଲିକଙ୍କ ପରାମର୍ଶଦାତା ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ଯେ ଭଡାଟିଆଙ୍କ ଖଣ୍ଡ (7) ଦ୍ୱାରା କେନ୍ଦ୍ରିତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାମଲା ଏବଂ ନିହିତ ସମ୍ମତିର ଆବେଦନ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଉଠାଯାଇଛି । ଏପରି ଆବେଦନ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ମଧ୍ୟ ଉଠାଯାଇ ନଥିଲା । ଯେକୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ତାଙ୍କ ମତରେ, ମାମଲାଟି ନିରର୍ଥକ ହୋଇଯାଇଛି କାରଣ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ଆଦେଶ କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା ଅନୁଯାୟୀ ଦଖଲରେ ନିଆଯାଇଛି ।

ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ, ବେଦଖଲି ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନକାରୀଆଦେଶର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା ଉପରେ ଦଖଲ ନିଆଯାଇଥିବା ସ୍ୱୀକୃତ ସ୍ଥିତି ଏବଂ ନିହିତ ସମ୍ମତି ସମ୍ପର୍କରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଆଭିମୁଖ୍ୟର ଅନୁପସ୍ଥିତିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ତଥାପି, ସୂକ୍ଷ୍ମ ସବିଶେଷରେ ଯିବା ଏବଂ ଆଇନଗତ ସ୍ଥିତିର ପୃଷ୍ଠଭୂମିରେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀଙ୍କ ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଯାଞ୍ଚ କରିବା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ କାରଣ ଏହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶିକ୍ଷାଗତ ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିବା ସହିତ ସମାନ ହେବ । ତେଣୁ, ଖର୍ଚ୍ଚ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ବିନା ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଦିଆଯାଏ ।

ଏନ୍. ଜେ.   ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

<u>ଅସ୍ୱୀକରଣ</u>

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :
ରାମଚନ୍ଦ୍ର ସାହୁ
ଅନୁବାଦକ
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।